

Öncü İşçi

Devrimci İşçi Partisi'nin
merkezi yayın organı
Gerçek gazetesinin
ücretsiz ekidir

Şubat 2016
Sayı: 14

İşçinin Sözlüğü

Laiklik:

Laiklik kavramının kökeni kadim Yunanca'da din adamları dışındaki halkı ifade eden "laikos" sıfatından gelmektedir. Türkçe'ye ise Fransızca'dan geçmiştir. Devletin dinden bağımsızlaşmasını ifade eder. Laiklikte siyasi iktidar meşruiyet kaynağını dinden almaz. Din ve vicdan hürriyetini esas alan laiklik, dinin ve ibadetin özel hayatın konusu olması ve tüm din, mezhep ve felsefi görüşlerden vatandaşlara eşit muamele edilmesi gerektiğini öngörür. Laikliğin uygulanışı farklı ülkelerde, bu ülkelerin tarihi, siyasi gelişmeleri ve sınıfsal güç ilişkilerine bağlı olarak farklı özellikler gösterebilmektedir.

1789 Fransız Devrimi'nde burjuvazinin başını çektiği geniş

halk kesimleri, aristokrat (soylu) ve toprak sahibi gerici sınıflarla iç içe geçmiş olan kiliseye karşı mücadeleye etmiştir. Fransız Devrimi, kendisi büyük bir ekonomik ve siyasal güç olan kilisenin siyaset ve devlet üzerindeki hâkimiyetine son vererek laiklik prensibinin gelişmesine ön ayak olmuştur. Fransız Devrimi modern Batı medeniyetinin ve kapitalist toplumun üzerinde yeşerdiği temel kavramların ve siyasi geleneklerin en önemli kaynaklarından biridir.

Türkiye'de ise Saltanat'ın (1 Kasım 1922) kaldırılması, Cumhuriyet'in kuruluşu (29 Ekim 1923) ve Hilafet'in kaldırılması (3 Mart 1924) devlet otoritesinin meşruiyet kaynağını dinden değil, millet egemenliğinden almaya başlamasının temel uğrak noktalarıdır. 1921 ve 1924 anayasala-

rında "Türkiye Devleti'nin dini, Din-i İslam'dır" ibaresi yer alırken bu ibare de 1928'de kaldırıldı. 1937'de ise laiklik anayasaya girmiştir.

Türkiye'de laiklik, Osmanlı toplumunun saray bürokrasisi ve tımarlı sipahi katmanlarından oluşan geleneksel hâkim sınıflarına karşı yükselen ve geleceğini "muasır medeniyet seviyesine ulaşmak" doğrultusunda Batı kapitalizmi ile bütünleşmekte gören burjuva sınıfı tarafından şekillendirilmiştir. Ancak işçi sınıfı da özellikle 60'lı yıllarda yükselen sınıf mücadelesi içinde hem sosyalizme doğru yaklaşmış hem de laikliği bir toplumsal kazanım olarak savunmuştur. 1980 darbesinden sonra, özellikle de AKP iktidarı altında Hak-İş sendikasının yükselişi ile işçi sınıfını İslamcı ideolojinin hâkimiyeti altına sokma çabası ile işçileri sermayenin boyunduruğuna mahkûm eden sarı sendikacılık el ele yürümüş-

Devrimci İşçi Partisi 3. Kongre Belgeleri'nden Partinin, laiklik, din ve siyasal İslam konusundaki tavrı

"Proletarya devleti işçi sınıfının özel mülkiyete, sermayeye ve sömürüye karşı savunma aracıdır. Farklı din ve mezheplerden veya dini inancı olmayan işçileri kapitalist sınıfa karşı savunmak için kurulur. Bu yüzden dini herhangi bir özellik taşıması gerekmez. Çünkü bu, işçi sınıfını sınıf çıkarlarından bütünüyle bağımsız olarak din temelinde böler, kapitalistler karşısında zayıflatır; oysa işçi devletinin işçi sınıfını bölmek yerine birleştirmesi gerekir.

"DİP, siyasal İslam'a karşı

çıkılmakla yetinmez diğer burjuva ideolojileri gibi onu da yenmek için mücadele eder. Bunun için de temel yöntem olarak İslam karşıtı propagandayı değil siyasal İslam'dan etkilenen kitleleri sınıf mücadelesi temelinde örgütlemeyi benimser. Kitleler soyut bir laik propagandaya mesafeyle yaklaşabilir ancak aynı kitleler İslamcı bir burjuva partisine verdikleri desteğin çok daha fazlasını TUSİAD'ı, MÜSİAD'ı, TUSKON'uyla topyekûn sermayeye karşı savaşan bir sınıf partisine vereceklerdir."

Devrimci İşçi Partisi'nin laiklik anlayışı: Proleter laiklik

Devrimci İşçi Partisi, laiklik anlayışını işçi sınıfının çıkarlarına ve sınıfsız sömürsüz toplum hedefine bağlı olarak belirler. Bu anlamda laikliği kavrayışı, burjuvazinin çıkarlarını yansıtan Kemalist laiklik anlayışından tümüyle farklıdır.

Öncelikle temel toplumsal meselelerin dinsel referanslarla düzenlenmesinin işçi sınıfının aleyhine sonuçlar doğurduğu görülmelidir. Bunun başlıca sebebi sermayenin hâkim sınıf olması ve birçok başka alan gibi dini kurumları, tarikat ve cemaatleri de kendi kontrolü altında tutmasıdır. Temel toplumsal konuların hemen hiçbirinde dinsel otoritelerin ittifak halinde hareket etmediği ve birbirleriyle çelişen yorumlar öne sürdükleri açıktır. Bu farklı yorumlardan sermayenin işine gelen nite-likte olanlar, para gücünü ve medya desteğini de arkasına alarak çok daha geniş bir kabul görebilmektedir.

İşçiler hemen her gün bu çelişkilere rastlamaktadır. Söz gelimi Kayseri müftüsü Ali Maraşlıgil, 1 Mayıs işçi bayramı vesilesiyle verdiği vaazda, 1 Mayıs gecesinin Regaip Kandili'ne denk geldiğini söyleyerek şunu söylemiştir: "En önemli gecenin gününde taat etmek (ibadet etmek) dururken, kimse isyanlara dalmasın!" Şimdi bu müftü dini bir vaaz mı veriyor yoksa sermayenin çıkarlarını dini kisve altında mı sa-

vunuyor? Neden 1 Mayıs'ın Regaip Kandili'ne denk gelmesi vesilesiyle patronlara seslenip "işçinin hakkını yemeyin" demiyor? Neden devlete hitapla "bu mübarek günde bayramını kutlamaya, hakkını aramaya çıkan işçiye cop vurarak, gaz sıkarak eziyet etmeyin, gınahtır" demiyor? Müftünün bu vaazı verdiği 2014 senesi boyunca, 1886 işçi "iş kazası" adı altında failinin patronlar olduğu cinayetlere kurban gitti. Neden müftü bunlardan bahsetmedi?

Bu müftünün karşısında Ülker fabrikasında DİSK'te örgütlenmeyi seçtiği için işten atılan işçileri hatırlıyoruz. Bu işçilerden biri Ülker Camii'nde işçilerden oluşan cemaatte imamlık yapıyordu. Daha sonraki eylemlerde de işçilere öncülük yapıyordu. İbadetin hiçbir şekilde hakkını aramakla, sermayenin sömürüsüne karşı isyan etmekle çalışmadığının yaşayan bir kanıtıydı. İşçiler bu iki örnekten hangisini benimsemelidir? İşçilerin, bu iki tutumun hangisinin doğru olduğunu bilmeleri için din âlimi olmalarına lüzum yoktur. Sınıf bilincine sahip olmalarına gerek vardır! Sınıf bilinci kazanmış her işçi dini inançlarını terk etme gereği duymaksızın, aklı ve mantığı ile mücadeleye yolunu seçecektir. İşçi sınıfının iktidarı demek olan işçi devleti de aynı mantıkla toplumsal, ekonomik, siyasal kuralları koyarken ka-

rarlarını dini referanslara göre değil işçi sınıfının çıkarlarına göre, eşitlik ve hakkaniyeti gözeterek verecektir. Proleter laiklik, yani işçi sınıfı laikliğinin özü budur.

Söz gelimi "İslam'da kölelik ve cariye var mıdır?" sorusu İslam uleması içinde yoğun tartışmalar vesile olmaktadır. Özellikle DAİŞ (İŞİD) çetelerinin köleliği uygulaması, savaş esirlerine tecavüz etmesi ve tüm bu vahşete dini kılıflar uydurması tartışmayı son derece yakıcı hale getirmektedir. Bazı din âlimleri DAİŞ'le aynı fikirdedir. Bazıları ise İslam'da köleliğin de cariyeleğin de olmadığını iddia etmektedir. İşçi sınıfı, bırakın insanın başka bir insanın malı gibi muamele görmesini, ücretli kölelik sistemi olarak adlandırdığımız modern emek sömürüsüne karşı da büyük bir mücadele geleceğine sahiptir. Şüphesiz ki işçi devleti köleliğin her türlüünü yasaklayacağı gibi modern ücretli köleliğe de son verecektir. Sınıf bilinçli işçiler bu uygulamalarda bir din düşmanlığı değil emekçi sınıfların kurtuluşunu göreceklerdir. Yine işçi sınıfının iktidarı sadece cariyeleğe değil, kadınlara yönelik büyük bir zulüm demek olan çok eşlilik uygulamasına da son verecek ve evlilik müessesesi söz konusu olduğunda tek eşli medeni nikâh uygulamasını benimseyecektir. Ayrıca evlilik dışı doğan çocuklara da

tüm haklarını verecek, bu çocukların mağduriyet yaşamalarının önüne geçecektir. Bunu dini referanslarla değil işçi sınıfının, yoksulların ve kölelerin yüzlerce yıla yayılan mücadele geleceğine ve birikimine yaslanarak yapacaktır. Burada da din düşmanlığı değil, eşitlik ve ezilenlerin haklarının korunması vardır.

İşçi sınıfının ve toplumun yarısı kadınlardan oluşur. Kadınlar hem işte sömürülürler hem de evde tüm ailenin yükünü sırtlarında taşırlar. İşçi sınıfı, kadınların eşitliği için mücadeleyi bayrağına yazmak zorundadır. Bu anlamda sınıf bilinçli işçiler, İslam adına kadınları ikinci sınıf gören vaazlar veren din adamlarının söylemlerine kulak vermeyecektir. Kadınlara her yönden eşitlik sağlayan uygulamalarda, din karşıtlığı değil insanlığın yükselişini bulacaklardır.

Son dönemde gündeme geldiği için belirtelim. Genç kızların cinsel istismarını, toprak ağalarına ve ensesi kalın burjuvalara çocuk gelinler olarak verilmesini dinsel vaazlarla meşrulaştırmaya çalışanlara işçi iktidarı izin vermeyecektir. İşçi sınıfı, bu suçları işleyip dinin buna cevaz verdiğini iddia ederek yaptıklarını savunanlara acımayacak, onları dini inançları yüzünden değil, tecavüzcü ve çocuk istismarcısı olarak yargılayacak ve cezalandıracaktır.

Kürtaj hakkı, kadınların çok önemli bir talebidir. İşçi iktidarı kadınlara bu hakkı tanıyacaktır. Tüm kadınların, maddi durumuna bakılmaksızın tüm sağlık hizmetleri gibi kürtaj hakkına da ücretsiz, sağlıklı ve nitelikli koşullarda erişimini sağlayacaktır. İşçi devleti bu konuda dini referanslara göre hareket etmez. Zira İslam'da kürtajı 10 haftaya kadar caiz gören yaklaşımlar da vardır, tümünden yasaklayan görüşler de... İşçi devleti bu konuda bir İslami fıkıh tartışmasına girmez, tıbbın gereklerine ve kadın haklarına göre hareket eder. Tüm dünyanın yükünü sırtlanan kadın işçiler bunda din düşmanlığı değil eşitlik ve özgürlük göreceklerdir. Erkekler ise işçi iktidarında, kadınların kendi bedenleri ve gelecekleri üzerinde söz sahibi olduğunu öğrenmek zorunda olacaktır. Kadınların eşitliğinin teminatı işçi sınıfının iktidarındır.

İşçi iktidarı modern tefeci kurumları olan bankaları kamulaştırırken bunların faizle mi yoksa kâr payı adı altında mı tefecilik yaptığını bakmayacaktır. Tüm bankalar tek bir devlet bankasında birleştirilecek, toplumsal kaynaklar merkezi planlama ile işçi ve emekçi kitlelerin çıkar ve menfaatlerine göre tahsis edilecektir. Tefecilerin işçilerin boynuna geçirdiği kredi prangaları kırılacak, işçi ve emekçinin borçları silinecek,

bankaların evlere koyduğu ipotekler kaldırılacak, mal sahibi zulmüne son verilecektir.

Yine İslam'ın "işçinin emeğinin hakkını alınteri kurumadan verin" söylemi herkesin dilindedir. Peki, işçinin emeğinin hakkı nedir? 1.447 lira olan açlık sınırının altındaki 1.300 lira asgari ücret mi yoksa yoksulluk sınırı olan 4.714 lira mı? İslamcı iktidarımız AKP'ye göre 1.300 yeter de artar bile. Oysa bu sorunun cevabını dinsel kaynaklarda bulamayız. İşçi sınıfının bilimi yani Marksizm, sömürüyü tanımlamış, işçinin emeğinin karşılığının değil emek gücünün karşılığının ödendiğini yani patronların, işçiye kendisini ve ailesini asgari

seviyede idame ettirecek kadar verip işçinin ürettiği değerın kalan kısmını cebine attığını bilimsel olarak ortaya koymuştur. Bugün iki dakikada bir arabanın üretildiği otomobil fabrikalarında işçinin ürettiği değerın ancak 5'te ya da 6'da birini ücret olarak alabildiğini bilimsel olarak hesaplayabiliyoruz. İşçi iktidarı emekçinin hakkını alınteri kurumadan almasının tek güvencesidir. Çünkü milyarlarca liralık değer üreten fabrikaların özel mülkiyette olması garabetine ve dolayısıyla sömürüye son verecek, işçilerin emeklerinin karşılığını almasının, toplumsal üretimin tüm halkın çıkarlarına göre planlanmasının önünü açacaktır.

İşçinin Sözlüğü

Siyasal İslamcılık:

İslam dinini siyasi bir ideoloji haline getirerek hâkim sınıfların hizmetine sunan akımların genel adıdır. İşçi sınıfı devrimcileri, İslam inancı ile siyasal İslamcılık arasında net bir ayrım koyar; halkın inançlarına karşı değil bu inançları kendi amacı için istismar eden sömürücü sınıflara karşı mücadele eder. 1960'lı yıllardan itibaren siyasal İslamcı hareketler işçi sınıfı mücadelelerinin yükselmesine ve sosyalist fikirlerin etkisi altına girmesine karşı kullanılmıştır. Komünizm Karşı Mücadele Dernekleri, Akıncılar, Milli Türk Talebe Birliği gibi gruplar el altından işçi hareketi ve sosyalizme karşı desteklenmiştir. 16 Şubat 1969'da Amerikan deniz kuvvetlerine ait 6. Filo'yu protesto etmek için toplanan gençliğe siyasal İslamcılar (Komünizmle Mücadele Dernekleri ve Milli Türk Talebe Birliği öncülüğünde) saldırmış, polisin gözetimi altında gerçekleşen ve Kanlı Pazar olarak tarihe geçen olaylarda iki anti-emperyalist genç, bu siyasal İslamcılar tarafından katledilmiştir.

12 Eylül 1980 askeri darbesinin ardından ise solun toplum üzerindeki etkisini kırmak ve işçi hareketini ezmek için Türk-İslam sentezi devletin temel ideolojisi olarak benimsenmiştir. Darbe sonrasında iktidara gelen ve 8 yıl tek başına iktidarda kalan Turgut Özal'ın partisi ANAP'ta siyasal İslamcılar ve özellikle de Nakşibendi tarikatı önemli bir ağırlık taşıyordu. Özal, işçi sınıfının haklarına yaptığı saldırılar sonucunda işçi sınıfı tarafından "Çankaya'nın şışmanı, işçilerin düşmanı" sloganıyla protesto edilmiş oldu. Halkın dini inançlarını sömürerek ve siyasete alet ederek iktidara yükselen Erbakan'ın Refah Partisi, iktidara geldiğinde sermayenin ve emperyalizmin çıkarları doğrultusunda İsrail'le askeri anlaşmalar imzalamaktan ve 1995 krizi sonrası kemer sıkma politikaları uygulamaktan imtina etmemiştir. Yine siyasal İslamcı olan Erdoğan ve AKP de iktidarı dönemince taşeronlaştırma ve özelleştirmede rekor kıran, birçok işçi düşmanı yasaya

imza atan politikalar uygulamıştır. Emperyalizme ve Siyonizme destek politikasını sürdürmüştür.

Tekfircilik:

Kendi dinsel yorumunu benimsemeyenleri kâfir ilan eden ve bu temelde kâfir ilan ettiği siyasi hasımlarının öldürülmesinin dine uygun olacağını iddia eden kökten dinci akımların genel adıdır. DAİŞ (İŞİD) ve El Kaide kökenli olup, Suudi ve Katar petrol şeyhleri ile Türkiye'de AKP iktidarı tarafından desteklenen birçok grup kendisi dışındaki dini inanç ve mezhepleri kâfir ilan ederek katliamlarını meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Bu grupların özellikle İsrail Siyonizmi'nden siyasi ve lojistik destek alıyor oluşu, bu grupları destekleyen Suudi Arabistan ve Katar ile birlikte son dönemde İsrail'le ilişkilerini daha fazla geliştiren AKP iktidarının Siyonizmin en yakın müttefikleri olması tekfirciliğin İslamı sadece bir örtü olarak kullandığına işaret etmekte, bu örgütlerin İslam adına cihad etiklerine dair kurduğu söylemlerin ise yalandan ibaret olduğunu ortaya koymaktadır.

Mezhepçilik:

Tekfircilerden daha genel olarak bir mezhebin aynı dinin diğer mezheplerine karşı üstünlüğünü ya da doğruluğunu iddia eden, mezhep temelinde toplumu ayrıştırarak kitleleri diğer mezheplere karşı kışkırtan siyasi hareketlerin genel adıdır. Türkiye'de iktidar olmuş partilerin hemen hepsi (Demokrat Parti, Adalet Partisi, Milli Selamet Partisi, Anavatan Partisi, Doğru Yol Partisi ve hatta CHP) bu anlamda devletin resmi mezhebi haline gelmiş olan Hanefi mezhebinin temel aldıkları için farklı düzeylerde de olsa mezhepçi bir karakter taşımıştır. AKP iktidarı ise bu anlamda Alevilere ve Caferilere yönelik uyguladığı ayrımcı politikalarla, siyasi hasımlarının mezhep aidiyetlerini sürekli gündeme getirmesiyle ve Ortadoğu'da Şii'lere karşı bir Sünni ittifak kurmaya çalışmasıyla açıkça, aktif ve saldırgan bir mezhepçi politika gütmektedir.

İşte bu sosyalist uygulamalara "din elden gidiyor" diye karşı çıkacak din adamı görünümü sermaye uşakları her zaman çıkacaktır. Bunlar bazı kesimleri etkileyip, işçi sınıfına karşı kışkırtacaktır. İşçi sınıfı onlarla din adamları oldukları için değil sermaye uşakları oldukları için savaşacaktır. Zira "elden giden" din değil, sermayenin ve tefecilerin kârıdır.

Türkiye'de uygulanan laiklik tam anlamıyla gerçek bir laiklik değildir. Ancak bu, toplumsal yaşamın dinselleştirilmesinin işçi sınıfı açısından herhangi bir şeyi değiştirmeyeceği anlamına gelmez. Sermayenin elindeki laiklik işçi sınıfına

kurtuluş getirmemiş de sermayenin elindeki siyasal İslamcılık işçi sınıfını, emekçi halkı ve en çok da kadınları tam bir felakete sürükleyecektir. 1 Mayıs'ta isyan etmeyin vaazları verenler, hakkını arayan işçileri din adına yargılamaya ve cezalandırmaya başlayacaktır. Yine devlet, din adına kadınların haklarını ellerinden alacak, karşı çıkanları dinsizlikle, iffetsizlikle suçlayacaktır. Laiklik bugünkü sınırlı haliyle bile kadınların eşitliği için asgari de olsa vazgeçilmez güvenceler sunmaktadır. Mezhep savaşları ile toplum, Suriye'de olduğu gibi yozlaşma ve çökme tehlikesi ile karşı karşıya kalacaktır. Patronlar, Suudi

Arabistan'da, Katar'da olduğu gibi dinci rejimlerle de anlaşma yolunu illa ki bulacaktır. Sonuçta bu ülkelerin petrol şeyhleri ve krallarıyla aynı para tanrısına tapıyorlar. İşçiler ise "din elden gidiyor" edebiyatıyla tüm haklarının ellerinden alındığını ve patronların tümünden kölesi haline getirildiklerini gördüklerinde iş isten geçmiş olacaktır. Bu yüzden işçi sınıfı laikliği korumalıdır. Ancak işçi sınıfının siyasal ufku burjuvazinin ve Kemalizm'in laiklik adına çizdiği ufku çok ötesindedir. Sınıfsız, sömürsüz toplum olan sosyalizm, emekle birlikte inancın da paranın prangalarından kurtulduğu bir özgürlük düzeni sunacaktır.

Laiklik işçi sınıfının yararınadır! Gerçek laiklik işçi sınıfı iktidarı ile mümkündür!

Devrimci Marksistler olarak, yani işçi sınıfı devrimcileri olarak, sınıfların, sınırların, sömürünün ve savaşların olmadığı bir dünya olan sosyalizme ulaşmak için işçi sınıfının mücadelesine yaslanırsız ve işçi sınıfının iktidarını hedefleriz. İşçi sınıfı hem emeği ile tüm değerleri yarattığı için, hem toplu halde çalış-

ma süreçlerinin disiplinini tanıdığı için, hem de toplumun en kalabalık sınıfı olduğu için son derece güçlüdür. Bu gücünü çoğu zaman siyasete yansıtamayışının sebebi farklı nedenlerle bölünüp parçalanması, kendisini sömüren ve toplumu çürüten sermaye ile savaşmak yerine kendi içinde birbirine düşmesidir.

Bu sebeple bizler işçi sınıfı devrimcileri olarak tüm siyasetimizi işçi sınıfının birliği üzerine kuruyor ve işçilerin, emekçilerin birliğini bozan her türlü etkene karşı mücadele ediyoruz. Bu açıdan en başta işçi sınıfı ve emekçileri böldüğü için, dinin hâkim sınıflar tarafından siyasete alet edilmesine şiddetle karşıyız.

Nüfusun yüzde 99'u Müslüman mı yoksa emekçi mi?

Türkiye'de nüfusun yüzde 99'unun Müslüman olduğu söyleniyor. O halde Müslümanlık neden toplumu birleştirici bir rol oynamasın deniyor. Oysa araştırmalar Müslüman olanların sadece yüzde 70 kadarının Sünni, geriye kalanların ise Alevi, Caferi ve diğer mezheplerden olduğunu ortaya koyuyor. Ayrıca Türkiye'de sayıları az olsa da Hristiyan ve Yahudiler de var. Dini inancı olmayan ateistleri de buna eklemeliyiz. Devlet ve siyasal İslamcı partiler Türkiye'de nüfusun yüzde 99'u Müslüman dediklerinde aslında Sünni mezhebinin onun içinde de esas olarak Hanefilik mezhebinin kastediyorlar. Müslüman olmakla birlikte kendi bireysel yaşamları ile toplumsal yaşamın dinsel kurallara göre belirlenmesini istemeyen de oldukça geniş bir kesim var.

Dolayısıyla "yüzde 99 Müslüman" edebiyatına yaslanan tutum toplumu birleştirmek yerine bölüyor.

İnsanları karşı karşıya getiriyor. Söz gelimi Hanefi mezhebinden bir işçi ile aynı mezhebe mensup bir patron arasında çıkarları açısından hiçbir ortaklık yoktur. Oysa tam tersine Alevi ile Hanefi ya da Şafi işçinin tüm sosyal, ekonomik ve siyasal çıkarları ortaktır. Sermayeye ve sermaye devletine karşı birlikte hareket ederlerse, çıkarlarını ortak hareket ederek ve örgütlenerek korurlarsa kendilerine, ailelerine ve çocuklarına daha iyi yaşam koşulları sağlayabilirler. Üstelik işçiler ve emekçiler gerçek anlamda toplumun yüzde 99'unu oluştururlar. Bu çoğunluğun yüzde 1'lik sömürücü asalak sermaye sınıfına karşı birleşmesi kapitalist sömürü düzeninin sona ermesi demektir. Bu yüzden sermaye, işçi ve emekçileri dinsel ve mezhepsel temelde bölen politikaları destekler, devlet bütçesinden büyük kaynakların Diyanet İşleri Başkanlığı'na ve-

rilmesini onaylar, okul yerine cami yapılmasını desteklerler. Maraş, Çorum ve Sivas katliamlarında olduğu gibi Alevilerin katledilmesini (Koç ve Sabancı'nın bu katliamların faili faşistleri mali yönden desteklediği, özellikle Maraş ve Çorum katliamlarıyla yolu döşenen 12 Eylül askeri darbesi sendikaları ezince bundan büyük fayda sağladıkları bilinmektedir) el altından destekler. Oysa patronların kendi aralarındaki ilişkilere baktığımızda Sünnisi, Alevisi, Yahudisi, Hristiyanı ile tam bir birlik ve beraberlik içinde hareket ettiklerini görürüz. Kendisini İslami sermaye olarak gören MÜSİAD ve cemaatçi TUSKON'un da konu kârları olduğunda Batı emperyalizmi ile bütünleşmek için her şeyi yaptıklarına, Hristiyan kulübü dedikleri Avrupa Birliği'ne katılmaya can attıklarına, emperyalist şirketlerle ortaklıklar kurduklarına şahit oluyoruz.

Sosyalizm dine değil sömürüye ve sermaye sınıfına düşmandır

Marx'ın "din halkın afyonudur" söylemi sosyalistleri din düşmanı olarak karalamak için kullanılmıştır. Hâlbuki Marx'ın söz konusu cümleyi sarf ettiği yazının ilgili bölümü esasen şöyledir: "Dini ıstırap aynı anda hem gerçek ıstırapın ifadesi hem de gerçek ıstırapın karşı bir isyandır. Din ezilen kullun âhidir, kalpsiz bir dünyanın kalbidir, ruhsuz koşulların ruhudur. Din halkın afyonudur." Marx, dini işte böyle değerlendirmektedir. Marx'ın görüşlerini takip eden bizler halkın inançlarına değil, her şeyden önce halka ıstırap çektiren kapitalizme, onun yarattığı kalpsiz dünyaya ve ruhsuz koşullara karşıyız. Bu maddi gerçekliği değiştirmek için de dinin halk kitlelerini uyuşturmak için hâkim sınıflar tarafından kullanılmasına karşıyız.

1917 Ekim Devrimi'nin lideri Lenin de Bolşevik Partisi'ne inançlı işçilerin katılımını teşvik ediyor ve "Onların dini inançlarına yönelik en ufak bir saldırıya şiddetle karşıyız"

diyordu. Rus işçileri dini inançlarından kopmadıkları halde Ortodoks kilisesinin desteklediği gerici sermaye sınıfını alaşağı etmekte ve kendi iktidarlarını kurmakta tereddüt etmediler. Bolşevikler kurdukları işçi devletinin bir dini olmadığını ilan ettiler. İşçi devletinin din karşıtı olduğunu değil. Ortodoks kilisesi, toprak sahibi aristokratlar, burjuvalar ve emperyalistlerle birlikte devrime karşı savaşan Beyaz Ordu'yu desteklediğinde yeni devletin karakterinin bilincinde olan işçiler, kiliseye karşı herhangi bir bağlılık göstermeden kendi devrimleri için savaştılar. Lenin'in ve Bolşeviklerin devrimci sınıf politikası Rusya'nın Hristiyan ağırlıklı halkı ile Müslüman halklar arasında büyük bir birlik sağladı. Devletin bir resmi dininin olmaması bu birliğin sağlanmasında Müslüman halklara güvence sağladı. Türki Müslüman halklar (Azeriler, Türkmenler, Özbekler, Kazaklar, Kırgızlar vb.) Bolşeviklerin, Çarlık savunucusu

Beyaz Ordular'dan daha fazla dini özgürlük sağladığı düşüncesiyle devrimin bir diğer lideri olan Trotskiy'in komuta ettiği Kızıl Ordu saflarında birleştiler ve savaştılar.

Lenin ve Trotskiy'in dine karşı değil, dini istismar ederek işçileri ezen, kadınları dışlayan hâkim sınıf uygulamalarına karşı takındıkları tutum sosyalizmin genel laiklik prensibini ortaya koymaktadır: dini özel yaşamın bir parçası haline getirmek, ezilenlere haklarını vermek, dini farklılıkların işçi sınıfının bölünmesi yolunda kullanılmasına son vermek. Bu tutumun daha sonra Stalinizm tarafından Rus milliyetçiliğinin bir aracı olarak da uygulanan baskıcı politikalarla ortak bir yanı yoktur. Bu uygulamalar yıllar içinde Sovyet topraklarında milliyetçiliğinin daha fazla yeşermesine, ezilen halklarda Sovyet rejimine karşı tepki oluşmasına neden oldu. İşçi devletinin yıkılmasında Stalinist bürokrasinin bu yanlış politikaların da etkisi olmuştur.